

2. Андрухів І., Француз А. Станіславщина: Двадцять буремних літ (1939–1959). Суспільно-політичний та історико-правовий аналіз. – Рівне–Івано-Франківськ, 2001.
3. Історія міст і сіл Української РСР. Івано-Франківська область. – К., 1971.
4. Калуський голос. – Калуш, 1941. – 28 грудня.
5. Книга пам'яті України. Івано-Франківська область: У 3 т. – Львів: Каменяр, 1998. – Т.1. Івано-Франківськ, Богородчанський, Верховинський, Галицький, Городенківський, Долинський, Калуський, Коломийський райони.
6. Косик В. Україна і Німеччина у Другій світовій війні. – Париж–Нью-Йорк–Львів, 1993.
7. Советская Украина в годы Великої Отечественной войны 1941–1945. Документы и материалы в трех томах. – М., 1976. – Т.1. Украинская ССР в первый период Великой Отечественной войны (22 июня 1941 г. – 18 ноября 1942 г.).
8. Україна в Другій світовій війні у документах: Збірник німецьких архівних матеріалів. – Львів: Інститут українознавства ім. І.Крип'якевича НАН України, 1997. – Т.1 / Упоряд. і передм. В.Косика.
9. Українське слово. – 1941. – 10 серпня.
10. Українське слово. – 1941. – 13 серпня.
11. Українське слово. – 1941 – 15 серпня.
12. Українське слово. – 1941. – 22 серпня.
13. Українське слово. – 1941. – 24 серпня.
14. Українське слово. – 1941. – 28 серпня.
15. Українське слово. – 1941. – 25 листопада.
16. Українське слово. – 1941. – 2 грудня.
17. Українське Слово. – 1941. – 21 грудня.
18. Українське слово. – 1941. – 23 грудня.
19. Українське слово. – 1942. – 4 січня.
20. Яшан В. Під брунатним чоботом. Німецька окупація Станіславщини в Другій світовій війні, 1941–1944. – Торонто, 1989.

In the article an author traces and analyzes events on territory of Stanislav city in 1941, related to arrival of nazi administration and strengthening of its positions. The process creation of District Galychyna.

Key words: occupation, district, General Government.

УДК 328.124 (477)

ББК 63.3(4 Укр) 63

Я.В. Олексин

РЕЛІГІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ В НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ ТА ПРІОРИТЕТИ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

У статті досліджується релігійна ситуація в Україні на сучасному етапі державотворення як найважливішого аспекту розбудови громадянського суспільства. Визначено тенденції до посилення участі релігійних організацій у громадсько-політичному житті суспільства.

Ключові слова: релігійні організації, релігійна ситуація, громадсько-політичне життя, громадянське суспільство, державотворення.

На сучасному етапі історичного розвитку нашої держави, коли попередня державна ідеологія зазнала краху, а нові ідеології не завоювали довіри в людей, великого значення на шляху духовного відродження України набувають релігія як форма суспільної свідомості і церква як важливий інститут громадянського суспільства.

Здобувши незалежність, українська держава засудила політику тоталітарної влади, стала на шлях цивілізованих відносин із церквою. Одним із перших її законодавчих актів став Закон “Про свободу совісті та релігійні організації”, прийнятий 23 квітня 1991 року [2]. У подальшому статті Закону зазнали деяких змін і уточнень, і в новій редакції кожному громадянину гарантовано право на свободу совісті, “відкрито виражати або вільно поширювати свої релігійні або атеїстичні переконання”. При цьому окремо визначено, що: а) громадяни України є рівними перед законом і мають рівні права в усіх галузях економічного, політичного, соціального і культурного життя неза-

лежно від їх ставлення до релігії; б) в офіційних документах ставлення громадянина до релігії не вказується [3].

Оцінюючи релігійно-церковну складову формування й розвитку громадянського суспільства в Україні, варто взяти до уваги наявність у країні й кількість різних релігій, конфесій, релігійних напрямків, їхнє кількісне співвідношення й взаємини між собою. У першу чергу слід мати на увазі традиційно існуючі в Україні конфесії. Крім того, Україна стала об'єктом потужного тиску з боку різних місіонерських структур, а також нових релігійних течій із Заходу й Сходу. Масштаби розгорнутої місіонерської діяльності викликали занепокоєння з боку церковних ієрархів і ряду громадських утворень.

Місце й роль релігії в українському суспільстві визначено Конституцією України. У статті 35 відзначено, що кожен громадянин має право на свободу світогляду й віросповідання. Здійснення цього права може бути обмежене законом лише в інтересах охорони громадського порядку, здоров'я й моральності населення або захисту прав і свобод інших людей. У статті також указано, що ніхто не може бути увільнений від обов'язків перед державою або відмовитися від виконання законів за мотивами релігійних переконань [7].

Провідною ланкою релігійно-церковного життя в Україні є релігійна організація, мета утворення якої – задоволення релігійних потреб віруючих громадян, тобто створення умов для того, щоб віруючі громадяни не тільки мали можливість колективно сповідувати свою релігію в богослужінні, виконанні релігійних ритуальних обрядів, а й мали можливість за допомогою цих організацій реалізовувати приписи своєї релігії в повсякденному житті, вільно, але цивілізовано їх пропагувати й поширювати. Отже, головним питанням утворення релігійної організації є питання задоволення релігійних потреб відповідної категорії громадян.

Відповідно до міжнародно-правових документів, визнаних Україною, прийнято статус релігійної організації, де релігійна громада як об'єднання віруючих громадян, котрі сповідують свою віру в рамках Конституції своєї держави, є головною ланкою церковної ієрархії. Їй надано право утворювати інші структури аж до своїх центральних органів, делегуючи їм відповідні повноваження.

Чинне законодавство й загальне спрямування державної політики України щодо релігії і церкви створили сприятливі умови для розвитку релігійних організацій. За роки державної незалежності релігійна мережа в Україні зросла більш ніж у півтора рази й продовжує зростати [5].

При аналізі місця й ролі релігії в розбудові громадянського суспільства в незалежній Україні слід ураховувати, що церква й релігійні організації в ній відокремлені від держави, а школа – від церкви. Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова. Однак держава не стояла осторонь від проблем, які пов'язані із релігійною ситуацією в Україні. Незалежна Україна сприяла поверненню релігійним конфесіям їх храмів. Протягом 1992–2000 рр. віруючим було повернуто до 4 тисяч храмів та понад 8 тисяч предметів культового та церковного вжитку, а кількість культових будівель, якими користувалися церкви, зросла з 9054 до 13157. За цей період було збудовано понад три тисячі церков, костьолів та молитовних будинків. Упродовж 1991–2000 рр. в Україні різко зросла кількість віруючих. Якщо на початку 90-х рр. до віруючих відносили себе 15–20 відсотків населення, то у 2000 р. – близько 70 відсотків. При цьому, якщо серед молоді рівень релігійності в 1992 р. становив 40 відсотків, у 2000 р., за даними опитувань, – від 59,9 до 73 відсотків. У 1991 році жінки серед віруючих становили 54 відсотки, у 2000 р. – 68 відсотків. Кількість релігійних організацій в Україні збільшилася більш як на 55 відсотків, духовних вищих і середніх навчальних закладів – у 5 разів, монастирів – більш ніж утричі, місій – у 6 разів [3].

Майже половина всіх релігійних громад (47,2 відсотка) була зосереджена в західних областях України. У 2000 році тут діяв 61 духовний центр та управління (31,8

відсотка), 111 зі 198 монастирів, 35 із 86 духовних навчальних закладів. На 10 тисяч населення в цьому регіоні припадало 9,6 громади, що значно більше, ніж у південно-східних областях, де цей показник становив 1,6, і більше, ніж у північно-центральному регіоні, де на 10 тисяч населення припадало 2,9 громади [9].

Половину всіх релігійних громад України було створено православними – 10350. Найбільш потужною була Українська православна церква (УПЦ), кількість громад якої у 2000 р. становила 7386 парафій, або 71,4 відсотка від загальної кількості православних громад України. За кількістю релігійних громад (3151) та монастирів (61) друге місце посідала греко-католицька церква. У 2000 р. вона мала 12 єпархій, 61 монастир, 9 духовних навчальних закладів, 26 періодичних видань. Переважна більшість греко-католицьких громад (97,5 відсотків) була в Галичині та на Закарпатті, де вони створювали окрему Мукачівську єпархію, що не входила до складу УГКЦ, а підпорядковувалася безпосередньо апостольській столиці [8].

За цей же період зросла мережа та конфесійна різноманітність релігійних громад національних меншин, які мешкають в Україні. У 1991 році в Україні були представлені лише 2 етноконфесійні напрями – іслам та іудаїзм – і діяли, відповідно, 14 мусульманських і 25 іудейських громад. На початку 2000 року вже діяли 533 громади 11 віросповідних напрямів. У 2000 р. релігійні громади в Україні обслуговували 17798 священнослужителів. У порівнянні із січнем 1993 р., загальна кількість душпастирів зросла на 8030, або на 82,2 відсотка [8]. Значне збільшення пояснюється, зокрема, тим, що за цей період кількість духовних навчальних закладів в Україні значно зросла.

Станом на вересень 2005 року в середньому по Україні в кожній області діяло 840 релігійних громад, однак цей показник не є типовим для кожної області окремо. Великий розмах варіації (2703) і коефіцієнт варіації сукупності (70,3%) вказують на її неоднорідність [11]. Дані статистики цілком підтверджуються соціологічними дослідженнями.

Дійсно, західний регіон України, особливо Львівщина, Закарпаття, Івано-Франківська й Тернопільська області, відзначається великою релігійністю населення, що є традиційною [6]. Південні області України відзначаються певною релігійною стабільністю. Навіть абстрагуючись від конфесійної різноманітності – 76 релігійних об'єднань і віросповідних напрямків, у цілому релігійну карту України можна вважати неоднорідною.

У середньому кількість релігійних громад в Україні зростає щорічно на 1467 одиниць, що дорівнює 8,5% на рік. Загалом кількість релігійних громад упродовж восьми років зросла на 9700 одиниць, що становить 74,5% від базисного 1992 року. Але на фоні стабільного зростання кількості релігійних громад спостерігається коливання темпів приросту, що дає можливість прогнозувати протягом наступних років подальший повільний зріст. Це пояснюється в основному тим, що потенціал церков до збільшення своїх первинних організацій вичерпується.

Станом на 1.01.2000 р. більше третини загальної кількості громад в Україні становили громади УПЦ – 8490 од. На другому місці – УГКЦ – 3240 од. Загалом кількість громад християнських культів в Україні становить 97,7%. Українська православна церква впевнено займала панівне положення серед інших релігійних об'єднань, її частка в загальній кількості релігійних громад становить 38% і збільшується в абсолютних величинах пропорційно до збільшення кількості громад у цілому, що свідчить про стабільність цього об'єднання, наявність у нього потенціалу до подальшого розвитку, оскільки темпи приросту не спадають і навіть за останній рік збільшилися. Частка Української греко-католицької церкви (в основному за рахунок західних регіонів України) становить 14%, але темпи зростання кількості її релігійних громад зменшуються, найімовірніше за все внаслідок того, що західні регіони вичер-

пують свій потенціал, а для східних регіонів України греко-католицизм не є традиційним [9].

Спостерігалось уповільнення темпів зростання і в інших традиційних християнських конфесіях. Це вказує на поступове зменшення їх впливу в релігійному середовищі. Єдиний в Україні випадок зменшення (501 од.) чисельності громад явила собою Українська автокефальна православна церква – 989 од. або 4,2%. Римсько-католицька церква в Україні натомість подає добрий приклад стабільного зростання, хоча її частка – 772 од., або 3,7%, – порівняно з іншими провідними конфесіями невелика. На цьому фоні збільшувалася кількість релігійних організацій, що належать до новітніх і нетрадиційних культів – 1083 од., або майже 10%. За останні п'ять років темпи приросту цих релігійних організацій склали більше 1000% .

Таким чином, зростала кількість і активність релігійних організацій в Україні, що, у свою чергу, зумовлює й зростання соціальної значущості й гуманітарної ролі церкви в українському суспільстві.

Станом на 1 січня 2006 р., Держкомітет у справах релігій визначив статистичні підсумки минулого року в Україні та з'ясував, що в Україні зареєстровано 29699 релігійних громад і існують ще 1106 незареєстрованих релігійних організацій, що становить 30805 організацій, що представляють понад сто різних релігійних течій, церков, деномінацій. Ця цифра включає 378 монастирів (6184 насельників), 173 духовні навчальні заклади (19 770 слухачів), 298 місій, 75 братств. У різних конфесіях було 27 902 священнослужителі (з них 722 – іноземці). Працювало у 2006 р. при громадах 12 039 недільних шкіл, виходило друком понад 350 часописів і газет [7].

Отже, збільшення насиченості й різноманітності конфесійного простору, що ми спостерігаємо в Україні, не є лише нашою особливістю, а являє собою об'єктивно зумовлену світову тенденцію. Таке різноманіття конфесійного простору України складалося історично, під впливом безлічі факторів: економічних, політичних і етнічних, мирних і військових.

Оскільки діяльність релігійних організацій відбувається в певному політичному просторі, а громадсько-політичні погляди віруючих виявляються в релігійній формі, то партії, а також окремі політики постійно цікавилися релігією, релігійно-церковним життям. Для досягнення своєї мети вони намагалися спертися на можливості релігійних організацій впливати на віруючих. У зв'язку з цим релігійні конфесії ставали об'єктами, на які поширювалася діяльність партій і політиків різної орієнтації.

Одним із найбільш переконливих свідчень політизації релігії в Україні було створення партій конфесійного спрямування, зокрема, таких, як Християнсько-демократична партія України, Республіканська християнська партія, Українсько-демократична партія, Християнсько-народний союз, Партія мусульман України. Вони, як про це зазначено в їхніх програмних документах, домагаються повного духовного та національного відродження українського народу. При цьому акцентувалося, що досягнення цього можливе лише за умови повної й абсолютної реабілітації релігії, надання церквам та релігійним організаціям прав вільної пропаганди релігії, видання релігійної літератури, участі в громадсько-політичному житті.

Після проголошення незалежності України виявилась тенденція до скорочення кількості релігійних об'єднань, що функціонували нелегально. Крім того, в незалежній Україні велику активність почали проявляти екстремістські релігійні організації. Зокрема, християнські протестантські та ісламські. Вони відкрито ставили за мету досягнення цілей, несумісних з ідеалами громадянського суспільства. Їх ідеологія базувалась переважно на авторитаризмі.

Наведені статистичні дані свідчать про значну поширеність релігії на всій території України. У діяльність релігійних організацій та церков залучена значна частина населення нашої держави. Вплив релігійного чинника відчувається майже у всіх

сферах суспільного життя. Наведені статистичні відомості дають змогу дисертанту констатувати той факт, що домінуючу роль у суспільно-політичному житті України і, зокрема, у процесах формування громадянського суспільства відіграє православна церква. Сьогодні релігійно-церковні організації становлять значну частину громадських організацій України. Вони займаються освітою, місіонерською діяльністю, видають значну кількість газет і журналів, мають свої інтернет-сторінки. Як і в минулому, релігійно-церковні організації мають можливість здійснювати серйозний ідеологічний і політичний вплив на суспільство.

Основна маса релігійно-церковних організацій в Україні представляє християнське вчення. При цьому ми можемо бачити дві основні лінії конфліктів, джерела яких лежать у минулому. По-перше, це православно-католицький – між усіма відгалуженнями православ'я, з одного боку, та католицькими громадами, з іншого. По-друге, конфлікт усередині православ'я. Тому першочерговим завданням на шляху підвищення ролі релігійного чинника у формуванні громадянського суспільства є подолання вказаних конфліктів, а також забезпечення на законодавчому рівні мирного співіснування різноманітних релігійних конфесій.

На жаль, Україна, як і інші постатеїстичні країни, страждає характерними “хворобами” в релігійному середовищі. Релігійні об'єднання в Україні, особливо православні церкви, перебувають у перманентному стані “холодної війни” між собою, який часто переростає у відверту конфронтацію. Загальна демократизація суспільства, поряд із багатьма позитивними наслідками, викликала небезпечну “хворобу розколів” у церковному середовищі. Перший приклад у цьому, не без втручання окремих політичних сил, подала найбільша й найвпливовіша релігійна інституція України – православна церква. Існуюче в українському православ'ї напружене становище продовжує надалі підігріватися політичними силами, як в Україні, так і зовні, у надії ще розіграти свою “релігійну карту”. Небезпечна тенденція до розколів проявилася і в середовищі протестантських церков, хоча центробіжні зрушення серед цих конфесій обмежуються лише канонічним і адміністративним розмежуванням, не сягаючи такої напруги, як між православними та православними й греко-католиками.

Не може не викликати опасінь надмірна заполітизованість у діяльності тих церков, які небезпідставно претендують на роль національних в Україні. Підвищення т. зв. “ісламського фактора” також може відіграти негативну роль у громадсько-політичному житті України. Україна відчуває наполегливий тиск із боку нетрадиційних конфесій і неорелігій. Такі конфесії, як Церква Ісуса Христа святих останніх днів (Мормонів) і Товариство Свідомості Крішні, уже набули в Україні статусу релігійних центрів, їх відносини з державою поступово формуються і поки що розвиваються в конструктивному напрямі, але суспільна напруга, пов'язана з їх діяльністю, не спадає.

Поряд із тим уже досить багато зроблено для того, щоб перевести релігійне життя України в конструктивне русло. Утворена й плідно працює Всеукраїнська рада церков та релігійних організацій, проводиться ряд науково-практичних заходів із релігійної тематики, інформація про діяльність державних органів у справах релігій усе частіше з'являється в ЗМІ. В Україні відновлюються й будуються храми, розширюється благодійна й культурно-виховна діяльність церков. Усе це дає надію, що нове тисячоліття Україна розпочинає як демократична багатоконфесійна держава із стабільним і активним релігійним життям.

1. Закон України “Про свободу совісті та релігійні організації” // Відомості Ради УРСР. – 1991. – №25. – С.656–666.
2. Закон України “Про свободу совісті та релігійні організації від 23 квітня 1996 року” // Відомості Ради УРСР. – 1996. – №41. – С.389.
3. Колодний А., Саган О. Церкви України: цифри, факти, тенденції <http://proua.com/1/03/2005>.

4. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Офіційне видання ВРУ, 1996. – 45 с.
5. Короткий огляд документів // Соціальна доктрина церкви: Зб. наук. пр. – Львів: Свічадо, 1998. – С.15.
6. Марчук В.В. Церква, духовність, нація: Греко-католицька церква в суспільному житті України ХХ ст. / Прикарпатський університет ім. В.Стефаника. – Івано-Франківськ: Плай, 2004. – 464 с.
7. Новиченко М.Р. Динаміка розвитку християнських церков в сучасній Україні // Християнство: контекст світової історії і культури: Зб. наук. пр. – К.: Гнозис, 2000. – С.224–227.
8. Релігійна панорама. – К., 2000. – С.51–59.
9. Результати соціологічного дослідження “Релігія та церква в сучасній Україні”. Презентація відбулася 14 червня 2004 р., м. Київ, УНІАН РІСУ – Релігійно-інформаційна служба України.
10. Релігія і церква в Україні: літо 1999 року. Моніторинг // Релігійна свобода: природа, правові і державні гарантії: Науковий щорічник / За заг. ред. д. філос. н. А.Колодного і к. філос. н. В.Єленського. – К.: Інститут філософії ім. Г.С.Сковороди НАН України, 1999. – С.167–173.
11. Саган О. Релігія як суспільно-функціонуючий феномен: Автореф. дис. ... д-ра філософ. наук: Ін-т філос. ім. Г.С.Сковороди НАН України. – К., 2005. – 250 с.

In the article the religious situation in Ukraine on the present stage of the state-making as the most important aspect of the building up of the public society is researched. The tendencies to the growth of the participation of the religious organizations in the public-political life of the society are determined.

Key words: *religious organizations, religious situation, public-political life, public society, state-making.*